

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8To/39/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8713010608
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Mozner
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8713010608.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Františka Moznera a sudcov JUDr. Emila Dubňanského a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom 17. februára 2016 v Prešove takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku zamietá odvolanie obž. U. Q. proti rozsudku Okresného súdu Poprad z 30. apríla 2014, sp. zn. 5T/168/2013.

odôvodnenie:

Okresný súd Poprad rozsudkom z 30. apríla 2014, sp. zn. 5T/168/2013, uznal obž. U. Q. vinným z prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zákona, ktorý mal spáchať tak, že v čase od 18:00 hod. 5. novembra 2012 až do 09:00 hod. 6. novembra 2012 v obci Nová Lesná, okr. Poprad, na odstavnjej ploche pred Hotelom Eufória č. 399 sa nezisteným spôsobom zmocnil tam odstaveného, uzamknutého osobného motorového vozidla zn. Q. C. I., čiernej metalízy spolu s príslušenstvom, evidenčného čísla MPZ: XBXXXXX, VIN: S o hodnote 6.000,- eur, ktorého vlastníkom je Y., a. s. W. XXXX/XXB, F. X, IČO:XX XXX XXX, Česká republika, a držiteľom je spoločnosť Q. X. D., spol. s r. o. so sídlom D. XX, IČO: XX XXX XXX, Česká republika, a takto bez súhlasu vlastníka a aj držiteľa vozidla vykonal neoprávnenú jazdu do obce Jánovce, okr. Poprad, do dielne patriacej k rodinnému domu s popisným číslom XXX, ktorú prevádzkuje P. O., kde následne predmetné vozidlo so súhlasom P. O. odstaviť dňa 6. novembra 2012 v dobe od cca 18:00 hod. do 19:00 hod. za účelom jeho ukrytia do nasledujúceho dňa, t. j. do 7. novembra 2012, čím takto vykonal neoprávnenú jazdu, pričom spotreboval 18 litrov motorovej nafty a spôsobil spoločnosti Q. X. D., spol. s r. o. so sídlom D. XX, IČO: XX XXX XXX, C. H.kodu pre držiteľa vozidla vo výške XX,XX eura.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 216 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere jeden rok, ktorého výkon podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona podmienene odložil na skúšobnú dobu, ktorú podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určil na osemnásť mesiacov.

Zároveň podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenej obchodnej spoločnosti Q. X. D., spol. s r. o. škodu vo výške 26,19 eura a so zvyškom uplatneného nároku ju podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku odkázal na občianske súdne konanie.

Ihneď po vyhlásení tohto rozsudku podal proti nemu obž. U. Q. odvolanie. V dodatočne, prostredníctvom obhajcu predložených dôvodoch súdu prvého stupňa vytýka, že nesprávne uviedol výpočet dôkazov, ktoré mu slúžili ako východisko pre posúdenie jeho viny. Podľa odvolateľa všetky vykonané dôkazy, s výnimkou výpovede svedka P. O., korešpondovali len so skutočnosťou, že skutok sa stal, nie však s výrokom o jeho vine, ku ktorému dospel okresný súd. Ani jeden z dôkazov, okrem výpovede svedka P. O., totiž nepotvrzoval podozrenie, že on bol tou osobou, ktorá sa nezisteným spôsobom zmocnila cudzieho motorového vozidla za účelom jeho neoprávneného používania. Ďalej tvrdí, že výsluchy pošk. N. I., svedka D. O., znalecké posudky, zápisnica o obhliadke miesta činu a fotodokumentácia a zápisnica

o vykonaní domovej prehliadky nijakým spôsobom nenaznačovali ani nevedli k záveru, že páchatelom prečinu neoprávneného používania motorového vozidla podľa § 216 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zákona mal byť on. Namietajú tiež, že okresný súd označil výpoveď svedka P. O., t. j. jediný dôkaz, na ktorom založil svoje rozhodnutie o jeho vine, za hodnovernú, ale neuviedol, na základe čoho tak usudzuje, keď žiaden z ostatných dôkazov túto usvedčujúcu výpoveď nepodporuje. Poukazujúc na konkrétne rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Krajského súdu v Žiline a Ústavného súdu Českej republiky odvolateľ tvrdí, že okresný súd v rozpore so zásadou „in dubio pro reo“ obišiel aj zásadu zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností. Podľa jeho názoru tým, že jediný priamy dôkaz nebol doplnený ďalšími, aspoň nepriamymi dôkazmi, nemohol súd z dostupných dôkazov náležite zistiť skutkový stav veci tak, aby mohol vysloviť jeho vinu. Zároveň vyslovil názor, že ak bol v trestnom konaní zabezpečený a vykonaný jediný priamy dôkaz smerujúci proti nemu, mal okresný súd tomuto dôkazu venovať mimoriadnu pozornosť a takýto dôkaz starostlivo a dôkladne preveriť. V tejto súvislosti namietajú, že okresný súd zamietol jeho návrh na vykonanie dôkazu, ktorým mohla byť usvedčujúca výpoveď P. O. vyvrátená alebo aspoň spochybnená, a to výsluch jeho bývalej priateľky D. X., ktorá sa s ním mala zdržiavať v čase spáchania skutku. Napokon odvolateľ uviedol, že na rozdiel od okresného súdu považuje výpoveď svedka P. O. za nedôveryhodnú. Vzhľadom na to, že sa so svedkom poznajú a vzhľadom na výpoveď odvolateľa o konflikte so svedkom, ako aj s ohľadom na skutočnosť, že P. O. bol uložený trest za protiprávne konanie spojené s touto trestnou vecou, vynára sa podľa odvolateľa minimálne objektívna možnosť, že P. O. mohol mať záujem vypovedať nepravdivo a účelovo.

V podstate z týchto dôvodov obž. U. Q. navrhol, aby odvolací súd zrušil výrok o vine a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie alebo rozhodnutie súdu prvého stupňa sám zmenil.

Následne, podaním doručeným odvolaciemu súdu 16. februára 2016, obžalovaný písomne oznámil, že na podanom odvolaní trvá, ale iba vo vzťahu k výroku o treste. Zároveň vyhlásil, že skutok, ktorý je mu kladený za vinu, sa stal a tento úprimne ľutuje. Poukazujúc pritom na okolnosti prípadu, na jeho osobu a doterajšiu bezúhonnosť, keď sa prvýkrát dostal do konfliktu so zákonom, ako aj jeho doterajší život vyslovil názor, že účel trestu sa splní aj uložením iného druhu trestu a to peňažného trestu vo výmere 500 až 600 eur, resp. vo výmere podľa úvahy odvolacieho súdu. Obžalovaný súčasne súhlasil s tým, aby odvolací súd vykonal verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti.

Prokurátor príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k odvolaniu obžalovaného uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za správny. Pritom s poukazom na § 2 ods. 12 Tr. poriadku má za to, že okresný súd vyhodnotil dôkaznú situáciu správne, keď najmä na základe výpovede korunného svedka, ale aj iných dôkazov uznal obžalovaného vinným zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Navrhol preto odvolanie obžalovaného zamietnuť. Nadriadený prokurátor na verejnom zasadnutí krajského súdu ponechal, vzhľadom na zmenu postoja obžalovaného, na zvážení odvolacieho súdu, či bude vhodnejšie uloženie peňažného trestu namiesto podmienenečného trestu odňatia slobody.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd preskúmal na podklade uvedeného odvolania, ktoré podala oprávnená osoba včas, v súlade s § 317 ods. 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorému odvolateľ podal odvolanie, t. j. iba výrok o treste, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Po takto vykonanom prieskume dospel k záveru, že odvolanie obž. U. Q. nie je dôvodné.

Úvodom treba k veci uviesť, že uložený trest odňatia slobody vo výmere jeden rok, teda na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, s podmienenečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu osemnásť mesiacov, je pri súdom prvého stupňa použitej právnej kvalifikácii skutku, ktorá je právoplatná a teda aj pre odvolací súd záväzná, trestom zákonným a primeraným.

Na tomto mieste ale považuje krajský súd za nutné poukázať na to, že z usvedčujúcej výpovede svedka P. O. bez akejkoľvek rozumnej pochybnosti vyplýva, že obžalovaný mu priviezol motorové vozidlo v hodnote 6.000,- eur, o ktorom vedel, že je kradnuté, a toto sa mu najprv pokúsil prediť a napokon ho u neho ukryl. Pri správnom použití zákona malo byť takto preukázané konanie obžalovaného právne posúdené ako zločin podielníctva podľa § 231 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zákona a nie ako prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zákona a teda mu mal byť ukladaný trest odňatia slobody v rámci trestnej sadzby tri až osem rokov.

Túto chybu však nemožno, pre absenciu odvolania proti výroku o vine v neprospech obžalovaného, napraviť.

Pokiaľ ide o návrh odvolateľa, aby mu bol uložený peňažný trest, tomuto nebolo možné vyhovieť.

Pri ukladaní peňažného trestu totiž musí súd zohľadniť nielen osobné, ale i majetkové pomery páchatela, keďže len tak môže posúdiť, či vôbec ho bude schopný zaplatiť, a zároveň určiť jeho výmeru tak, aby táto viedla k naplneniu účelu trestu z pohľadu jeho ochranej ako i represívnej funkcie.

K tomu je potrebné predovšetkým uviesť, že podľa dôkazov zabezpečených v prípravnom konaní je obžalovaný nemajetný a nemá žiaden príjem. Pritom obžalovaný, ktorý až do verejného zasadnutia krajského súdu popieral svoju vinu (čo je jeho právo) a vo vzťahu k výroku o treste neuplatnil žiadne konkrétne námietky, nepredložil odvolaciemu súdu v súvislosti so zmenou svojho postoja a s návrhom na uloženie peňažného trestu žiadne dôkazy týkajúce sa jeho majetkových pomerov (hoci bol v konaní zastúpený obhajcom). Keďže sa obžalovaný konania pred odvolacím súdom nezúčastnil, nebolo ho možné k objasneniu jeho majetkových pomerov ani dodatočne vypočuť. Z toho vyplýva, že v preskúmvanej veci neboli splnené podmienky pre uloženie peňažného trestu v odvolacom konaní.

Tieto dôvody viedli krajský súd k tomu, že odvolanie obž. U. Q. ako nedôvodné zamietol. jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.